

der er indgaaet, før Loven træder i Kraft. Der findes nemlig i § 61 en Bestemmelse om, at Ægtefællerne, naar de derom er enige, kan lade tingløse en Bestemmelse om, at den fulde Raadighed over Fællesboets Midler, som hidtil, skal tilhøre Manden. Vi vilde have fundet det mere hensynsfuldt over for Befolkningen, om man havde ordnet det saaledes, at de Retsforhold, hvorunder Ægteskabet er indgaaet, vedrørende Raadigheden over Fællesboet, fremdeles stod ved Magt, medmindre en af Ægtefællerne fremsætter Begæring om at komme ind under de nye Regler, som denne Lov giver. Det er jo heldigvis saaledes, at i den langt overvejende Del af Ægteskaber er det her omtalte Spørgsmaal af ganske underordnet Betydning, og der er derfor heller ingen Trang til en Ændring paa dette Punkt, der gaar saa vidt, at den rejser det her omhandlede Problem i alle Ægteskaber. Det var det, vi vilde have undgaaet ved det Ændringsforslag, vi havde ønsket at stille. Det forekommer os, at man vilde have imødekommet alle rimelige og beretigede Krav, naar man havde affattet Loven saaledes, at de nye Retsregler kom til at gælde, naar en af Ægtefællerne fremsatte Begæring derom. Der er utvivlsomt Tilfælde, hvor der er i høj Grad Trang til Indførelse af denne Lovs Regler paa det Omraade, hvorom her er Tale, men det vilde være naturligt, at Lovens Virkninger indskrænkedes til de Tilfælde, hvor der virkelig er Brug for Loven. Som Lovforslaget nu er affattet, og som det efter alt at dømme vedtages i dette høje Ting, rejser det Spørgsmaalet om Raadigheden over Fællesboets Midler i samtlige Ægteskaber; alle Ægtefolk her i Landet skal tage Stilling til et meget vigtigt Spørgsmaal i Anledning af denne Lov. Man rejser her et Problem, der i den langt overvejende Del af Ægteskaber aldrig har foreligget og aldrig vilde være kommet til at foreligge, dersom man vilde være gaaet med til den Ændring, det ærede 14de Medlem for 5te Kreds og jeg har arbejdet for i Udvalget. Vi beklager, at det ikke er lykkedes os at skaffe Flertal i Udvalget for vor Opfattelse, men vi bøjer os for den Kendsgerning, at saaledes som Forholdene ligger, er der ingen Udsigt til at faa en Ændring vedtaget her i Tinget, og vi stiller derfor ikke noget Ændringsforslag.

Lovforslaget indeholder saa mange gode og forstandige Bestemmelser, at vi, trods det her omhandlede Forhold, har ment det rigtigt at arbejde for dets videre Gang gennem Rigsdagen, og jeg skal med disse Bemærkninger tillade mig at anbefale det høje Ting at stemme for de Ændringsforslag, som jeg her har givet Udtryk for Ønsket om at faa gennemført.

Steinke: Under den Udvalgsbehandling, som nu altsaa er afsluttet, har vi fra vor Side stillet 12 Ændringsforslag. Af disse er de 7 blandt dem, der er tiltraadt af hele Udvalget, og 3 har samlet et Flertal, medens kun 2 møder frem alene med Anbefaling af de socialdemokratiske Udvalgsmedlemmer. Dette alene synes mig tilstrækkeligt til at vise, at man fra alle Sider i Udvalget har bestræbt sig for at naa til Enighed om den praktisk heldigste Ordning af Forholdene med Hensyn til Ægteskabets Retsvirkninger.

Hvad Ændringsforslagene i det hele angaar, skal jeg ikke omtale de Forslag, der er stillet af hele Udvalget, og som jo kort er gennemgaaet af den ærede Ordfører. Derimod foreligger der to Hold Ændringsforslag stillede af et Flertal, det vil sige i Virkeligheden af to forskellige Flertal. Det ene Hold har samlet en saa ualmindelig Konstellation om sig som Konservative, Radikale og Socialdemokrater. Dette er Tilfældet med Ændringsforslagene Nr. 8, 9 og 10, og om disse tre Forslag vil jeg gøre et Par Bemærkninger.

Det første gaar ud paa, at man i Lovforslagets § 18 indsætter Ordet „pantsætte“ — det er for øvrigt allerede nævnt af den ærede Ordfører —, det vil sige, at man altsaa ogsaa kræver Ægtefællens Samtykke til Pantsættelse af den fælles Ejendom, der tjener til Familiens Bolig. Det forekommer os nemlig i sig selv urimeligt og efter selve dette Lovforslag i øvrigt ogsaa inkonsekvent, at en Ægtefælle ikke skulde kunne sælge fast Ejendom uden den andens Samtykke, men derimod skulde kunne pantsætte den, medens han hverken kan bortleje eller bortforpagte den fælles Bolig, ja end ikke kan pantsætte det fælles Indbo, altsaa de enkelte Løsøregenstande. Dette Spørgsmaal har imidlertid været drøftet saa ofte ogsaa her i Tinget, at jeg ikke skal opholde